

Радничке новине

ОРГАН СРПСКЕ СОЦИЈАЛНЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Број 5 пара

Излазе сваки дан

НЕПРИКОСНОВЕНИ

Пре неколико месеци министар војни издао је један строг распис у коме је наредио војним властима и лекарским комисијама да на бојно поље шиљу све што је ипак способно за борбу, а да у позадини оставе само они који су тако рећи опипљиво неспособни, напомињући лепо да кљасти и богаљи могу држати бар перо у канцеларији ако не могу држати пушку у рову.

Вредне, послушне и понизне власти дале су се одмах на посао и почеле приводити у дело строгу и патриотску наредбу свога шефа. Покупљени су за трен ока сви кљасти и богаљи; покупљени су и прегледани, исто тако, и сви они који су били очигледно здрави или који су некако, сасвим случајно, задоцнили за пут на бојно поље, не стигнувши за последњи воз који је транспортовао борце на Дрину.

Али су команде и комисије, у превеликој хитрини и ревности, учиниле једну погрешку и направиле збрку. Сасвим случајно, оне су послале на бојно поље оне који су требали остати у позадини, а оставиле у позадини оне који би могли и требали да буду у првим борбеним редовима. И место да добију перо, толики богаљи и полумртви људи добили су пушку; док су по дивизијама, окружним командама, војним станицама, болницама, депоима, комисијама, у цензури и у толиким другим потребним и непотребним канцеларијама и институцијама остала жироње и вратоње којима је требало утрапити пушке у шаке и које је, у недостатку коња, требало употребити за извлачење топова из блате.

Човек мора да побесни од љутине ако само једнпут путује железницом и види гомиле оних јадника у униформи који се враћају на бојну линију, са очима ненормално зажареним које одају запаљење или мутним и полуслепљеним које наглашују скору смрт, са кашљем од кога им се потреса и дрхти цело тело: бледи, мршави, изнурени, као сенке — кад гледа то па сиђе у коју варош и сртне

одмах на првом кораку масу задовољних и угојених типова са војничким капама, са главом као мерица, са очима из којих бије похота или дрскост, са вратом који чезне за јарам, са леђима широким као врата, са рукама нараслим као крофна и са масним набубрелим прстима који не могу да стоје једни уз друге... Војне власти и комисије имају, изгледа, једно ново мерило: ко има преко 90 или 100 сантиметара ширине у грудима тај се оглашује за неспособног, или бар за неборца; у накнаду за то на бојно поље шиљу се и реуматични и шкрофулозни и туберкулозни и људи са очи-гледима телесним недостатцима.

Свако друштво приватне својине има своју аристократију и своје привилегисане. Ова ћифтинска аристократија у Србији најбеднија је од свију и најодвратнија је од свију; и човек мора двапута више да се револтира против привилегије које она добија у данима када на бојном пољу пада као плева све што је у овој земљи било од интелектуалне или моралне вредности. Погибија овога оволиког света мора да узмути крв у човеку; али она два пута више мора да узбуни кад падају паметни док у позадини остају глупаци, кад гину толики идеалисти док остају здрави и читави сви могући шпекуланти, кад изумиру на бојном пољу болесни људи док у позадини чине злоупотребе и врше насиља ћифте здраве као дрен, кад ишчезава оно што је носило и што би носило на својим леђима ову земљу и овај народ а остају за запатак фићирићи, сав интелектуални и морални олош, сви друштвени и државни паразити. И док митраљез и хаубица које цвет ове земље, дотле коров остаје у позадини и буја ли буја...

Велез да је у једном моменту најстрашније кризе и сам краљ био принуђен да отиде у први борбени ред и сиђе у ров. Тај се малер неће никада у Србији десити неком банкарлу, неком гросисти, неком фабриканту, неком лиферанту, неком већем зеленашу, неком масарашу, неком мамином детету или неком тет-

кином љубимчету... Они су у ствари неприкосновена лица; њима служи земља и држава.

Један доказ више, уосталом, за наше социјалистичко учење: да је у данашњем друштву стварни господар Капитал, са својим носиоцима.

НА БРЗУ РУКУ

Ко је победио?

Нудан се сјоп завргао пре неколико дана између наша два војна дојинска.

Анри Барби јавио је у париском „Журналу“ да је наша победа дошла благодарећи једино генијалном војводи Путнику, који је најправно замку „у коју је ќенерал Покојек слепо улетео“. Кад је то чуо од Путника, вели Барби, „постајао му је одједном све јасно“, па је то онда разјаснило и целом свешту, да иби било двоумице и нагађања.

Јес, али не лези враже, изашао једног дана у нашој „Политици“ један најис од Војислава Јовановића, што је на Универзитету доцент и што је писао дебелу књигу која, боже ћорости, Јеванђеље о српским гуслама. Он вели да је победу однео војвода Живојин Мишић, а позива се на креманског пророка који је прорекао да ће Србију из тешког положаја ослободити човек из народа, на зеленом коњу и са једном мало краћом руком. А то се, вели учени доцент, подудара са Мишићем.

Оно, могао бих и ја смати на билогу са њима, јер и ја еам у то време чуо за једнога коморију на зеленом коњу и са једном краћом руком, који је усјео да под највећом ватром дођури једној предстражи два цака леба. Кажу да су војници били тиме толико одушевљени да су јурули ко лавови на непријатеља и пробили прве редове. После је већ све ишло лако.

Ето мога кандидат, а ешто и народа, па нека пресуди ко је најзаслужнији.

Банкарски зеленаши

Зеленаши из београдских банака који за време мира згрђу силан новац на прескупе интересе сиромашњем свету који је принуђен да зајми, не седе скрштених руку ни сада. И сада се да ћарити од сиротињског новца, само на други начин.

Уштеђени новац који им је дат на чување они згодно пласирају у предузећа, у лиферије, а улагачима чије породице скапавају од глади не дају ни пет паре. Њих се не тиче та сиротиња ништа. Управни одбори се крију из места у место и излажу још и трошковима оне који их траже. Само један пример.

Управни одбор Удеоничке Задруге из Београда крије се и после читавих шест недеља откако је мини-

старство Привреде издало распис за њега. Више улагача су били обманuti од председника управног одбора о месту становљања банке: теу Јагодини је, те у Крушевцу је, а ње, међутим, тамо нема.

Ми упозоравамо министра привреде да ове зеленаше дотера у ред, а зеленашима поручујемо да могу лако извучи и по леђима за своју грамљивост и бесстыдност.

ЗЛОУПОТРЕБЕ

на поштанској цензури

Цензурисање писама и уопште приватне кореспонденције глупа је ствар. Њиме се само отежава приватни и привредни саобраћај, који је и без тога сведен на најмању меру. Међутим, тим цензурисањем не могу се спречити радње опасне по државу и земљу. И у нормалним данима ти се послови врше на сигурнији и поузданiji начин; данас пак, кад игра глава и за мање ствари, зацело да те ствари не би ишли преко азијских карата, писама или затворених дојинница.

Поштанска цензура, изгледа према свему, постоји само због овога: Прво, да се нађе у позадини заклониште за најугледније патриоте, за чланове Народне Одbrane и за крвне непријатеље Аустрије; и друго, да се госпођама и госпођицама са поште пружи једна пријатна забава и створи једно задовољство, највеће од свију задовољстава које једна женска може замислити: задовољство да читају туђа писма.

Тако например, у Крушевцу је једно приватно писмо читано и показивано по целој вароши неколико дана, па тек онда предато оном коме је адресовано. А што се ради по Крушевцу то се, дабогме ради и по свим другим местима.

Поштанску цензуру требало би што пре уклонити. То је једини пут и начин да се грађани ослободе једне грдне непријатности, од које видаваје само неколико патентираних патриота и неколико радознаних уседелица.

Купите добровољне прилоге за Радничке Новине

Писмо једног ратника

(1) Пет је месеци како се ратује, гледа јад и пустош, пет је месеци борби сваког дана, сваке ноћи. Па ипак још се нигде не види крај; свршили смо само једну од многих фаза ратовања. Ратовање, изгледа, постаће нормалан облик живота, а мирно стање аномалност; смрт од пушке и топа природна смрт, а смрт од старости и болести ненормална, изузетна смрт, којој ће се сваки чудити. Човек кога су фи-

лозофи назвали homo sapiens постаје ратујућа животиња.

Ако је то икад изгледало тачно, онда то бејаше оних дана кад смо били у Мачви и сваког дана, сваке ноћи пузали, јуришали, бранили се дуж Саве и Дрине. Дани, недеље и месеци пролажаху, без краја. Али, тада настаде наше повлачење. Утврђени се положаји напуштаху, села и градови, поља и њиве напустисмо и узминасмо. Народ је такође бежао. Навикили на мртве и рањене војнике, уобичајили смо без узбуђења гледати кrvаве, унакажене војнике. Али нисмо могли равнодушно гледати три реда кола друмом, жену, децу по блату, по мразу, на киши, на снегу. Бежанија прекрилила све путеве, сва села, опустоши све, што иза војске остале. Од Уба настаде бацање мале деце, чији је врисак парој уши и очврсле, умртвљене нерве још једном јако, дубоко заталасао. Испуниле се речи Ђуре Јакшића: бацајте сами у огањ децу...

Дани су били тешки, тежи од олова; смрт је била нешто најмање, без вредности што се човеку може десити. Тешка је мора притисла наше душе, без излаза, без икакве светлости ситуација. Сви смо прејали и себе и свакога; без најмање потреса, са једним „ух“ примали смо вести о смрти многих и многих пријатеља и познаника.

Али, дошла је вест која је била ужаснија од обичних. *Туцовић је погинуо*. Нисам први који у то нијам поверовао. Тражио сам сигурнијих доказа, и са зебњом у души одем до завојишта његове дивизије. Ту ми потврдише ту страшну вест. Нација која изумире на рововима, нација која изгуби све способно, та нација губи и свог Туцовића. Деца и жене, сиротиња и инвалиди који губе своје хранице губе и свог политичког брачноца, заштитника и трибуна.

Погинуо је народни трибун, погинуо је заједно са масом народа. Погинуо је што је волео тај народ, што је волео своје војнике, што се излагао ватри да би сачувао њих, што је бдио над њима као отац над децом. Погинуо је зато што је био карактер, што није крио главу и што није остављао војнике да самигину, да без официра лутају по бојном пољу.

Тог је дана његов пук вршио јуриш, и заузео непријатељске ровове, и он је ту учествовао. Куршум му је тада прошао кроз срце, и оно топло срце престало је купати. Само је казао: изнесите ме. Лежао је целог дана у једној кући, где га је обишао друг Топаловић, а сахранио га је његов рођак из IV-ог пука.

Наша туга за Туцовићем

Изјавили су саучешће за нашим Туцовићем: Богдан Грујић, члан Радничке Коморе, сада војник II позива дунавске дивизије; друг Миладин Милошевић, војниција из Крушевца, који сасвим тачно и лепо, између осталога, пише и ово: „Ма колико да је велика породица Социјализма, још је већа била душа нашег неумрлог друга Туцовића; па кад тој великој породици угине таква душа, онда је лако разумети бол те велике породице Социјализма“.

Друг Д-р Дугмеџијев адвокат из Варне упутио је на адресу друга Лапчевића своје саучешће за Туцовићем:

— Уз свој социјалистички поздрав изјављујем најживљи бол за скупим губитком, непрежаљеним Туцом и за осталим палим друговима.

РАТНЕ ЖРТВЕ

Владимир Миљковић, Гвозден Васиљевић, Драгољуб Вајсовић, Драгољуб Павшић, баварски радници и Љубомир Перић, ковач, радник, чланови Савеза Метал. Радника.

Пали су као жртве овога страшнога рата.

Сви су ови људи млади и ваљани, њихов је живот имао тек да настане.

У њима наш Савез губи вредне чланове а наша Партија ваљане социјал-демократе.

Нека је слава нашим добрим друговима.

За Радничке Новине

— добровољни прилози —

Љубица Бошка Стојановића 10 динара, Димитрије Илић руд. рад. I дин., Тодор Станковић пушкар 1 дин., Д-р Семашко 2 дин., Косара Јовановић 0,50 дин., Ђорђе Маноловић јорганица 1 дин., Трајко Антић бурегџија I дин., Д-р Андра Живковић 2 дин., Живко Ђрђанић 5 дин., Ђорђе Ђорђевић кр. рад. 1 дин. Сви из Ђуприје.

Сава Јовановић 2 дин., Јубиша Јефтовић 2,50 дин., Војислав Поповић 2 дин., Милан Дреѓин 2 дин., Драгиша Никетић 2,50 дин., Јуба Павићевић 4 дин., Живан Владинић 3 дин., Миливоје Богојевић 1,50 дин., Никола Дреѓин 1 дин., Душан Каленић 1 дин., Душан Радивојевић 1 дин., Антон Горлачек 1 дин., Данило Стаменковић 1 дин., Драгољуб Ристић 1 дин., Добрисав Јубиљевић 1 дин., Јуба Субић 0,50 дин., Миле Јарановић 0,50 дин., Станимир Каљевић 0,50 дин., Радисав Јовановић 0,50 дин. Сви су другови ливци из крагујевачке фабрике. Новак Вучићевић кож. рад. 2 дин., Димитрије Ракић моделар 0,50

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

(ТЕЛЕГРАМИ ПРЕС-БИРОА)

СИНОЋНИ ТЕЛЕГРАМИ

Борбе око Қараургана

Петроград, 28. декембра. — Главни генералштаб кавкаске војске саопштава: Борба у околини Қараургана наставља се са истом упорношћу. На осталим фронтовима није било никакве битне промене.

Аустријанци се и даље повлаче

Петроград, 28. декембра. — Нејављају ни за какву важну промену на аустријском фронту. Наши појединачни напади крунисани су успехом. Аустријанци се свуда повлаче. У областима у којима смо нападали, свуда смо заробљавали непријатељске војнике.

Енглеска Флота

Лондон, 27. декембра. — На јућерашњој седници Дома Лордова, маркиз де Креве казао је, да је Енглеска успела да има надмоћност на мору за једно невероватно кратко време. Не може се довољно захвалити флоти на њеним подвизима. У исто време не треба заборавити потпору аустралијске, француске и јапанске флоте. Наша флота постаје сваког месеца релативно све јача.

Каква је борба на француском земљишту

Лондон, 27. децембра. Лорд Киченер је изјавио: И ако су немачке трупе пренете са западног војишта на исток, непријатељ је ипак остао довољно јак, да одржи своју систему рововске борбе и да задржи савезнике. Борбе су узеле карактер опсадне војне.

„Европензирање“ Турске

Цариград, 28. декембра. — Финансијски одбор је раздао посланицима буџет, ради проучавања, који отпочиње првога марта и чији ће претрес почети 29. декембра. Приходи се предвиђају у суми од 26,836,438 а расходи у суми 35,580,609 лира, дакле са дефицитом 8,744,171 лира и на министарство марионе 1,592,245. У објашњењу буџета помиње се укидање капитулација, што ствара могућност за озбиљне финансијске реформе и обезбеђује влади

знатне приходе повећавањем царинских права на 15% проширењем пореза на патенте и на странце и укидањем страних пошта. Благодарећи тим приходима, буџет се могао уравнотежити, али га је било немогуће применити и морало се одложити због рата. Финансијски закон, који иде уз буџет, овлашћује владу да закључује сваковрсне финансијске операције ради покривања дефицита, да емитује ради регулисања реквизиционих бонова и осталих дугова. Он такође овлашћује владу, да заведе путем привремених закона порез на цигаретпапир, на жижице, на карте за играње, петрољум, чај, кафу и т. д. (Кор. Биро).

Шта ово значи?

Софija, 28. декембра. — Бивши министар Генадијев одлази данас за Рим у информативној мисији. (Бугарска Агенција).

Како је пропао Формидебла

Лондон, 27. декембра. — Говори о губитку „Формидебла“, Креве је изјавио: Адмиралитет је дошао до закључка, да је „Формидебла“ потопљен са два торпеда које је бацио неки подморски брод. У тренутку, када је бродтонуо, командант „Формидебла“, известио је други брод, који се налазио у близини, да му не долази у помоћ, него да остане далеко изван борбене зоне с обзиром на опасност да га нападну подморски бродови. Тај храбри гест достојан је традиција енглеске флоте (аплауз).

Борбе у Малој Азији

Лондон, 27. декембра. — Индијски експедициони корпус наставио је у Месопотамији да наступа на север и напао је Турке код Мурне, наневши им озбиљне губитке.

Односи између Срије и Француске

Париз, 28. декембра. — Данас је посланик Србије Веснић, председавао на банкету Географског Друштва. У свом говору истицаша је значај за Француску да она, ради француских трговачких интереса у Србији, потпомаже српске националне захтеве у циљу остварења српскога уједињења. Србија, када постане велика, неће бити затворена и учиниће још тешњим везе,

које је сада везују са Француском, благодарећи прираштају трговинских веза између обе земље.

И султан слуша папу!

Рим, 28. декембра. — Папа је прије овакву депешу од султана: Високо ценећи хумана осећања, којима је задахнут предлог Ваше Светости о размени заробљеника, неспособних за војну службу срећан сам да дам свој пристанак на тај, предлог.

Енглеска војска

Лондон, 27. декембра. — Регрутовање се вршило до сада нормално. Недостатак у официрима у првој фази рата* задавао је бриге, али нам је пошло за руком да попунимо официрске кадрове и сада располажемо довољним бројем резерви. (Кор. Биро).

Затишје у Албанији

Рим, 27. декембра. (Стигао поштом из Будим-Пеште). — Агенција Стефани сазнаје из Драча, да од јула непрестано* влада затишје.

ЈУТРОШЊИ ТЕЛЕГРАМИ

Нико крупно ко Турчин не даже

Петроград, 29. декембра. Служено. — Поводом турских извештаја о тобожњим турским победама код Азербејџана и о борби код Мијандуаба у којој је погинуо велики кнез Александар Михаиловић, руски јенералштаб изјављује: да Турци нису имали никакве победе. Што се пак тиче борбе код Мијандуаба, ту је било само пушкарања. Велики кнез Александар Михаиловић пак никако ни долазио на војиште кавкаско и налази се жив и здрав.

Аустријски порази

Петроград, 29. декембра. — Јављају из Кијева да свакодневно кроз варош пролазе велике масе заробљеника. Становништво је пренеражено њиховом моралном и физичком погруженосту; одевени у дрочке они су промрзли и реуматични. О божићним празницима стигло је овде 10000 војника, 400 официра и неколико виших официра — заробљеника. Ових дана очекују их у још већем броју.

Заробљеници — аустријанци потпуно деморализани, причају да сматрају да је битка изгубљена и да читава њихова одељења траже сва могућна средства да се предаду.

Немачки и француски заробљеници

Петроград, 28. декембра. — Јављају из Париза да је војни министар објавио ноту у којој се вели да ће се с обзиром на рјаво поступање којем су изложени француски заробљеници у Немачкој, рјаво поступање које је утврђено необоривим документима, применити строге мере према немачким заробљеницима у Француској. — Немачки авијатичари бацили су око тридесетину бомби на Дункерк, које нису причинили никакве штете.

Против Аустрије

Петроград, 28. декембра. — Италијански посланик Federzoni, националист, изјавио је једном редактору „Пти Паризијен“ да његова партија сматра да Италија треба да иде на Аустрију. — Радикалски посланик Ferre учнио је сличну декларацију истим новинама.